'പൂമാതെ പൊന്നമ്മ'
വടക്കൻ പാട്ടിലെ ചരിത്രവിചാരം

ഡോ.സുധീർകുമാർ.പി
അസി.പ്രൊഫസർ-ഹിസ്റ്ററി, ഗവ.ആർട്സ് & സയൻസ് കോളേജ്, കോഴിക്കോട്

ചരിത്രനിർമ്മിതിയിൽ വാമൊഴി പരമപ്രധാനമായ ഉപാദാനമാണ്. ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ ചരിത്രം വാമൊഴിയിലൂടെ തലമുറകൾ കൈമാറുന്നത് ഏതു സമൂഹത്തിലും നമുക്ക് ദർശിക്കാനാകും.വാമൊഴിചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പ്രൊഫ.കെ.എൻ. പണിക്കർ ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു:

> "Oral history consists of the knowledge about a particular event possessed by those who were participants or witnesses to it".[1]

നേരിട്ട് സാമൂഹികാനുഭവങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം ഇവ പാട്ടുകളിലും കഥകളിലും പഴഞ്ചൊല്ലുകളിലും ഉൾച്ചേർത്ത് അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അവ കലാരൂപവും ചരിത്രരേഖയും ആയി ഒരേ സമയം മാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വാമൊഴിസാഹിത്യം പ്രാക്സമൂഹങ്ങളുടെ പ്രധാന ആശയകൈമാറ്റ വാക്രേഖകളായി മാറുന്നു.

> Oral literature originated from illiterate people in a language akin to them. The songs belonging to this category generally preserve a structure,which by long usage,gets impressed in social mind. The individual folksinger impresses a situation and his creation is later taken over by a group of people.[2]

ലോകമെമ്പാടുമുള്ള സമൂഹങ്ങളുടെ സമ്പത്താണ് വാമൊഴിരൂപങ്ങൾ. പ്രാക്തനസമൂഹങ്ങളുടെ പരിണാമങ്ങൾ ആധുനികലോകത്തിന് തിരിച്ചറിയാനാകുന്നത് ഇത്തരത്തിലുള്ള ഉപാദാനത്തിലൂടെയാണ്.

---

1. Dr..K.N. Panikkar, " Writing history in Times of globalization", in P.J. Vincent and A.M. Shinas, Ed., Local History: Quest for theories and method, SPCS, 2016, P.24 .
2. Kavalam Narayanapanikkar, Folklore of Kerala, NBT, 2009, 98.

> The discovery of "Oral History' by Historians which is now under way is,then,unlikely to be obscured. And it is not only a discovery but a recovery. It gives history of future no longer tied with the cultural significance of the paper document"[3].

കേരളീയസമൂഹവും സമാനമായ അനുഭവങ്ങൾ പങ്കുവെക്കുന്നുണ്ട്. വടക്കൻ കേരളത്തിലെ മുൻകാലസമൂഹങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പച്ച യായ വിവരണങ്ങൾ നൽകുന്ന വാമൊഴിരൂപമാണ് വടക്കൻ പാട്ടുകൾ. അവ സമൂഹത്തിലെ ഉപരി-കീഴ് ജനതകളുടെ അനുഭവങ്ങൾ ഉൾക്കൊ ള്ളുന്നവയാണ്. മിക്ക വടക്കൻപാട്ടുകളും അടിയാളജീവിതം തുറന്നുകാ ട്ടുന്നവയുമാണ്.

സമൂഹത്തിൽ അടിയാളക്കുട്ടായ്മയുടെ പെരുമാറ്റരീതികളെക്കുറിച്ചും ആദർശം, സദാചാരബോധം എന്നിവയെപ്പറ്റിയും നിറന്ന ചിത്രങ്ങളുള്ള പാട്ടുകളുണ്ട്.[4] ഉപരിവർഗ്ഗജീവിതം വർണ്ണാഭമായി വിവരിക്കുന്ന സാമ്പ്രദാ യികകൃതികളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി നിൽക്കുന്ന, ഇത്തരം പാട്ടുകൾ.

ഈ പാട്ടുകൾ കൈമാറുന്ന അനുഭവങ്ങൾ- ചരിത്രത്തിന്റെ മുഖച്ഛാ യയുള്ളവ- സാങ്കൽപ്പികമായതാകണമെന്നില്ല.ഓർമ്മകളിൽ നിന്നും വീണ്ടെടുത്ത വിദൂരമായ യഥാർത്ഥസംഭവമോ ആ സംഭവത്തോടുള്ള നാടോടിമനസ്സിന്റെ പ്രതികരണമോ ആവാം ഈ കഥകളുടെ പ്രഭവ സ്ഥാനം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇത്തരം വാമൊഴികളെ നമുക്ക് അവഗ ണിക്കാനാവില്ല.[5]

> What is true of literary memoirs is also true of stories. We can no longer believe that the truth of stories lies in their meaning,not in their accuracy, since the meaning of stories is radically different, depending on whether the facts reported were experienced at first hand or not.[6]

---

3. Paul Thompson, Voice of the Past, Oxford, 2000, P.81
4. എം.ആർ.രാഘവവാരിയർ, വടക്കൻ പാട്ടുകളുടെ പണിയാല, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, 2005, പു.69
5. എം.ആർ.രാഘവവാരിയർ, കേരളീയത: ചരിത്രമാനങ്ങൾ, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, 2009, പു.39
6 Yiannis Gabriel, "The Narrative Veil: Truth and Un truths in story telling" in Yiannis Gabriel, Ed. Myths, Stories and organization Post Modern Narratives for our Times, Oxford, 2004, P.22.

വളരെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർത്തുന്ന ഒന്നാണ് വടക്കൻപാട്ടുകൾ. ഇവയിൽ സാഹിത്യപരവും സാമൂഹികവും ചരിത്രപരമായവയുമുണ്ട്.[7]

വടക്കൻപാട്ടുകളിലെ സാമൂഹികവും ചരിത്രപരവുമായ അംശങ്ങളാണ് ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികളെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുക. അക്കാരണത്താൽ ഈ പാട്ടുകളിലെ സൂചനകളിലൂടെ ചരിത്രനിർമ്മിതി സാധിതമാക്കുവാനാണ് അവർ ശ്രമിക്കുന്നത്.

മിക്ക വടക്കൻപാട്ടുകളും വടക്കൻകേരളത്തിലെ സാമൂഹികയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്നവയാണ്. ജനനം, വിദ്യാഭ്യാസം, വിവാഹം, മരണം, ആചാരങ്ങൾ, യുദ്ധം, ശത്രുത, കുടുംബബന്ധങ്ങൾ, സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥ തുടങ്ങി ഒട്ടുമിക്ക വിഷയങ്ങളും ഇവ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ മുഖ്യധാരാ പാട്ടുകളാണ് പ്രധാനമായും പണ്ഡിതന്മാർ പഠനവിധേയമാക്കിയിട്ടുള്ളത്. വടക്കൻപാട്ടുകളെ അതിസൂക്ഷ്മമായി സമീപിച്ചാൽ ചില പാട്ടുകൾ മുഖ്യധാരാപാട്ടുകളിൽനിന്നും വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. ഇത്തരം ഒറ്റയാൻപാട്ടുകൾക്ക് സവിശേഷമായ സാമൂഹികവും ചരിത്രപരവുമായ പ്രാധാന്യങ്ങൾ മുഖ്യധാരാപാട്ടുകളോളംതന്നെ ഉണ്ട് എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഈ ഗണത്തിൽപ്പെടുന്ന ഒറ്റയാൻപാട്ടുകളാണ് 'പൂമാതെ പൊന്നമ്മ', 'ചിറയ്ക്കൽ തമ്പുരാനും അറയ്ക്കൽ ബീവിയും', 'കോലത്തുനാടും ചിറയ്ക്കൽ തമ്പുരാനും' 'ചേരമാൻ പെരുമാളും പുതിയവീട്ടിൽ കണ്ണനും', 'കരുംപറമ്പിൽ കണ്ണനും തിയ്യത്തി ആർച്ചയും' തുടങ്ങിയവ. മേൽവിവരിച്ച ഒറ്റയാൻപാട്ടുകളിൽ സവിശേഷമായി നിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ് 'പൂമാതെ പൊന്നമ്മ'. കാരണം, ചുരുക്കം ചിലപാട്ടുകളിൽ നാടുവാഴികളുടെ പെൺകൊതിയോ ആ കൊതിക്കു വഴങ്ങാത്ത ഒരു അടിയാത്തിയുടെ തന്റേടമോ ആവാം വിഷയം.[8] ആക്രമിക്കപ്പെടുന്ന കീഴാളഗണത്തിൽപ്പെട്ട പെണ്ണായ പൂമാതെ പൊന്നമ്മയുടെ പ്രതിരോധത്തിന്റെ കഥയാണ് ഈ പാട്ട്. ഈ പ്രതിരോധം നമുക്ക് നൽകുന്നത് കേവലം സ്ത്രീശരീരത്തെ അന്വേഷിക്കുന്ന ഉപരിവർഗ്ഗ അധികാരബന്ധങ്ങളുടെ കടന്നു കയറ്റം മാത്രമല്ല, മറിച്ച് അന്നത്തെ സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ നേർക്കാഴ്ച കൂടിയാണ്.

പൂമാതെ പൊന്നമ്മ ആരുമില്ലാത്ത പുലവ പെണ്ണാണ്. കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യുന്ന അധഃസ്ഥിത പ്രതിനിധി—സുന്ദരി. മാടത്തിൽ ഒറ്റയ്ക്ക

7. എം.ആർ.രാഘവവാരിയർ, വടക്കൻ പാട്ടുകളുടെ പണിയാല, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, 2005, പു.8

8. Ibid, P.17

കഴിയുന്ന വിവാഹിത. മകരം പിറന്നതോടെ മാവു പൂത്തു. പറവകളും പാതി പറവകളും ഇഴജന്തുക്കളും മനുഷ്യരും പ്രണയാതുരരായി. ഋതുമാറ്റം അവരിൽ അത്രയേറെ ഊർജ്ജസ്വലത നിറച്ചു. തിരുമാത്തിൽ ഉണ്ണിലിക്ക് പാലക്കാട്ടുനിന്നും ഒരു പട്ടർ ഭർത്താവായി വന്നു. വിവാഹിതരായ ഉപരി വർഗം പ്രണയവൈവിധ്യങ്ങളിൽ അഭിരമിച്ചു. കടലും കരവാണ നാടുവാഴി തന്റെ കാലുതടവാൻ ഏഴോളം സ്ത്രീകളെ നിയമിച്ചു.അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ കുട്ടിത്തേയി കെട്ടിലമ്മയാകട്ടെ തനിക്ക് കഥപറയാൻ വേണ്ടി എട്ടോളം പട്ടരെ വെച്ചു. കഥപറയലും കാലുതടവലും ഉപരിവർഗ കാമനകളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി അവർതന്നെ കണ്ടെത്തിയ പരിഷ്കൃത പദങ്ങളാണ്. കാലുതടവാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകളുടെ ജാതി പ്രകടമല്ലെങ്കിലും കഥപറയുന്നവരുടെ ജാതി തീർച്ചയായും വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. കഥപറഞ്ഞ് ജാതി ഭ്രഷ്ടയാകാൻ കെട്ടിലമ്മ തയ്യാറാകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പട്ടന്മാരെത്തന്നെ കഥപറയാൻ നിയോഗിച്ചത്.

ചക്കിയോട് ചങ്കരൻ 'അടുത്തുകൂടുമ്പോൾ' കാലുതടവലും കഥപറയലുമായി തമ്പുരാക്കൻമാരും തമ്പുരാട്ടിമാരും സമൂഹത്തിൽ അവരുടെ പ്രണയ സാന്നിധ്യമറിയിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിലെ നേർവിപരീതങ്ങളെയും ഈ പാട്ടിൽ കൃത്യമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

നാടുവാഴിക്ക് സുഖിച്ചുതാമസിക്കാൻ പൊൻമാളിക, വെളിച്ചത്തിന് ചങ്ങലവട്ട ദീപം, പഴയേരി അത്താഴം, പൊൻകറി, ഇഞ്ചി, ഇളമാങ്ങ, ഇളനാരങ്ങ, കോവക്ക, വെള്ളരി, കണ്ണിമാങ്ങ എന്നിവയുടെ സമൃദ്ധിയും കൂടെ വറുത്ത ഉപ്പേരി, കാളൻ, ഇളവൻ, പീച്ചിങ്ങ. 18തരം ഉപ്പേരി കൂട്ടിയുള്ള അമൃതേത്തിനു ശേഷം മേമ്പൊടിയായി ഭാര്യ കുട്ടിത്തേയിയുടെ കൈകൊണ്ടുള്ള വെറ്റിലമുറുക്കും.[9]

ഈ സമ്പന്നതയുടെ മറുതലയാകട്ടെ—ഇങ്ങനെയാണ്. പുഞ്ചനടയ്ക്കലെ പൂമാത മാടത്തിൽ വസിക്കുന്നു. അവൾക്ക് ആണും തുണുമില്ല. പരൽ മീനും ഞണ്ടും കറിവെച്ച് കഞ്ഞി കുടിക്കുന്നു. മുണ്ടോലപ്പായിൽ മുറിയണവെച്ച് കിടക്കുന്നു. കാക്കവിളക്കിൽ തിരിയിട്ട് ഇരുട്ടകറ്റുന്നു. രാത്രി ഭീതിമാറ്റാൻ പൂതത്താൻ പാട്ടും നാഗത്താൻ പാട്ടും പാടി അവൾ ദിവസം കഴിക്കുന്നു.

നാടുവാഴിയുടെ ജീവിതവും പൊന്നമ്മയുടെ ജീവിതവും സാമൂഹിക അസമത്വത്തെ കൃത്യമായി വരച്ചുകാണിക്കുന്നു. ഈ ദരിദ്രാവസ്ഥയിലും

---

9. പൂമാതെ പൊന്നമ്മ, ഡോ.കെ.ശ്രീകുമാർ, സമ്പാ., വടക്കൻപാട്ടുകൾ, സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ,2013പു.1087

അവളുടെ പാട്ട് ചോലപ്പനങ്കിളികൂവും പോലെയും പനങ്കുണ്ടൻ തത്ത ചിലക്കും പോലെയുമാണ്.

പൊന്നമ്മയുടെ പാട്ടുകേട്ടാൽ
പൊത്തിലെ പാമ്പ് തലമടക്കും
കരയുന്ന കുഞ്ഞൻ ഉറങ്ങും
ഉണക്കമരം പൊട്ടി പാലൊഴുകും
പച്ചമരത്തിലെ ഇലകൊഴിയും

അസംസ്കൃതമെങ്കിലും പൊന്നമ്മയുടെ സംഗീതം ജന്മസിദ്ധമാണ്. അത് പരിശീലനം കൊണ്ട് വളർത്തിയെടുത്ത ഉപരിവർഗ്ഗ ആഡംബരമല്ല.

സംഗീതത്തിന്റെ ഈ ഋതുസൗന്ദര്യം ഒഴുകി രാത്രി നിശ്ശബ്ദത ഭഞ്ജിച്ച് നാടുവാഴിയുടെ കാതിലെത്തുന്നു. പൊൻമാളികയിൽ സുരക്ഷിത ചുമരുകൾക്കുള്ളിൽ കയറിച്ചെന്ന പൊന്നമ്മയുടെ പാട്ട് നാടുവാഴിയെ ആകർഷിച്ചു. പാട്ടിന്റെ ഉത്ഭവം അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചു. പൊന്നമ്മയുടെ പൂതത്താൻ പാട്ടാണതെന്ന് കാര്യസ്ഥൻ നാടുവാഴിയെ അറിയിച്ചു. പുഞ്ച കൊയ്യാൻ പൊന്നമ്മയോടും ഏലനോടും ഇരുപത്തിയൊന്ന് പുലവക്കുടിക്കാരോടും രണ്ടാംദിവസം എത്താനും തൊരംപാട്ട പാടാനും നാടുവാഴി കല്പിച്ചു. കാര്യസ്ഥൻ തമ്പുരാന്റെ ഉത്തരവ് പൊന്നമ്മയെ അറിയിച്ചു. അവൾ ഉടുത്തൊരുങ്ങി 21 കുടിക്കാരുമൊത്ത് തൊരംപാട്ടുപാടി പുഞ്ചകൊയ്തു.

പൊന്നമ്മയ്ക്ക് മാടവും പാടവും ദൈവസമാനമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അവൾ ദൈവസന്നിധിയിലേക്കെന്ന പോലെ ഉടുത്തൊരുങ്ങിപ്പോയത്. നാടുവാഴി പൊന്നമ്മയെ നേരിൽ കണ്ടു. 'ആറ്റിലെ ചെന്താമരപ്പൂവുപോലെ' 'മാറത്തെ പൂത്താലിക്കല്ലുപോലെ' വിളങ്ങുന്ന പൊന്നമ്മയെക്കണ്ട നാടുവാഴിക്ക് കാമനയടക്കാനായില്ല.[10]

കാമനയുടെ വഴികൾ

നാടുവാഴിയുടെ ആഗ്രഹമറിയിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട കാര്യസ്ഥൻ പൊന്നമ്മയുടെ മാടത്തിലെത്തി.

വാതിൽത്തഴുതുരുമോ, ഉരിയാടുമോ, സൽക്കരിക്കുമോ,
താഴെ തളത്തിൽ വരുമോ ചിരിച്ചുകൊടുച്ചെല്ലുമോ

തേനായി 'കൂടെ കൂടുമോ, മാറത്തണയുമോ' എന്നിങ്ങനെ നൂറു ചോദ്യങ്ങളുമായി പൊന്നമ്മയുടെ മനസ്സറിയാൻ കാര്യസ്ഥൻ ശ്രമിച്ചു.

10. Ibid, P.1089

ആണും തുണയുമില്ലാത്ത പുലുവത്തിപ്പണ്ണിനെ കൊതിച്ചാൽ കുടിക്കാരറിയും കോയിലോത്തറിയും. അത് നന്നാകില്ല. പൊന്നമ്മ തന്റെ നിസ്സഹായതകൊണ്ട് നാടുവാഴിയുടെ കാമനയ്ക്ക് തടയിടാൻ തന്ത്രപൂർവ്വം ശ്രമിച്ചു. പൊന്ന് പടിഞ്ഞാറ്റയിലെത്തുമ്പോൾ അടർത്തിക്കളയരുത് എന്ന് കാര്യസ്ഥൻ ഉപദേശിച്ചു. പൊന്നമ്മയുടെ അവസാനവാക്ക് ഇങ്ങനെയായിരുന്നു.

'മാടമാണേ പുഞ്ചക്കണ്ടമാണേ ഞാൻ ഒരുക്കമല്ല.'[11]

ഒടുവിൽ താൻ തന്നെ നേരിട്ട് പൊന്നമ്മയെ കണ്ടാലോ എന്ന് നാടുവാഴി തിരക്കുന്നു. നാടുവാഴിയുടെ മുഖത്തുനോക്കി ഒരു അടിയാളസ്ത്രീയും നിഷേധവാക്ക് പറയില്ല എന്ന സാമൂഹികയാഥാർത്ഥ്യം അയാൾക്ക് മുമ്പിലുണ്ട്. അങ്കക്കരിമലക്കണ്ടത്തിൽ ഉച്ചയ്ക്ക് പൊന്നമ്മ കൈതയോല മുറിക്കുമ്പോൾ തന്റെ മാളികയിലിരുന്ന നാടുവാഴി അവളെ കണ്ടു. അയാൾ ആരുമറിയാതെ അവളുടെ അരികിലെത്തി. പൊന്നമ്മ അടിമുടി വിറച്ചു. അവളുടെ കയ്യിൽ നിന്നും ഓല താഴെവീണു. തീവെയിലത്തുനിന്നും മാറി തണലത്തിരിക്കുവാൻ നാടുവാഴി അവളെ സ്നേഹപൂർവ്വം ഉപദേശിച്ചു.

പുലുവരായി പിറന്നാൽ ചുടുവെയിലറിയില്ല
മഞ്ഞും മഴയും തഴക്കം[12]

എന്നാണ് പൊന്നമ്മ നാടുവാഴിയോടു പറയുന്നത്. പൊന്നമ്മ തന്റെ മറുപടിയിലൂടെ കൃത്യമായും വർഗ്ഗപരമായ താരതമ്യമാണ് നടത്തുന്നത്. പ്രകൃതിയുടെ താളത്തിനൊത്തു ജീവിക്കുന്നവരാണ് അടിയാളജനങ്ങൾ. അവർക്ക് പ്രകൃതിയിലെ മാറ്റങ്ങൾ ഒരിക്കലും പ്രയാസകരമല്ല.

നാടുവാഴിയാകട്ടെ തുടർന്നു മനസ്സുതുറക്കുകയാണ്.
തന്റെ കൂടെ വന്നാൽ 'മാനക്കേടും' 'കൊണക്കേടും'
പൊറുക്കുമെന്ന് നാടുവാഴി പറഞ്ഞു:
എത്താത്ത പൂവോട് മനം വന്നാൽ ചൂടിത്തെളിയാമോ?
എത്തും മതിക്കൊത്ത പൂവനാൽ പറിച്ചു മണത്തുടെ'?
കുട്ടിത്തേയിയോട് എങ്ങാത്ത് കൂടരുതേ?
അവരോടുകൂറുണ്ട് എന്നാൽ
പക്കത്തിൽ നിന്നാലും പാലൂട്ട്യാലും
പഴം കണ്ടാൽ തിന്നും
കൂറുള്ള പുലവനായി താൻ കാത്തിരിക്കുമെന്ന്

പൊന്നമ്മ കൃത്യമായി മറുമൊഴി നൽകുന്നു.

11. Ibid, P.1091

12. Ibid, P.1092

പ്രമാണിമാർ ഇഷ്ടപ്പെട്ട സ്ത്രീകളോട് ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിരുന്നു അന്നു പെരുമാറിയിരുന്നത്. വടക്കൻപാട്ടിൽത്തന്നെ 'ഒതേനനും മണലൂരെ കുമ്പയും' എന്ന പാട്ടിൽ മണലൂരെ കുമ്പയെ കണ്ടു കക്കാട്ടു കുറ്റേരി നമ്പ്യാർ മോഹിച്ചു. കോമന്റെ പെണ്ണാണു താനെന്നു അവൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ

'കോമനോ കോരനോ ആയോണ്ടാല്യം ഒരു മോന്തി
ഊഴം വഴങ്ങ്വവേണം''[13] എന്നാണു നമ്പ്യാരുടെ മറുപടി.

ഇത്തരം കാഴ്ചകൾ വടക്കൻപാട്ടുകളിൽ സുലഭമാണ്. പൂമാതെ ഇങ്ങനെ മറുപടി നൽകിയിട്ടും നാടുവാഴി പിന്മാറാൻ തയ്യാറായില്ല. തുടർന്ന് അയാൾ പ്രലോഭനത്തിന്റെ വഴികൾ തുറക്കുന്നു. മുടിക്ക് മുടിപ്പൊന്ന്, പൊൻവള, കുന്നും മലയും, ഏഴര പുതുക്കണ്ടം. പൊന്നിന്റെ പതക്കം, എഴങ്ങൻ കുഴൽതാലി, ആയിരം പഴയരി എന്നിങ്ങനെ നൽകാമെന്ന് നാടുവാഴി ഉറപ്പുനൽകുന്നു. പൊന്നമ്മ വഴങ്ങുന്നില്ല. ആദ്യത്തെ അഭ്യർത്ഥനയും രണ്ടാമത്തെ പ്രലോഭനവും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാടുവാഴി മൂന്നാമത്തെ മാർഗമായ ഭീഷണിയിലേക്ക് മാറി. കൊല്ലാതെ കൊല്ലുമെന്നു പറഞ്ഞ നാടുവാഴിക്ക് 'കാണാം' എന്നവൾ മറുപടി നൽകുന്നു. തീയിലുരുക്കുമെന്നുനാടുവാഴി മഞ്ഞത്തു പറക്കുമെന്ന് പൊന്നമ്മ. കൊന്നാലും തിന്നാലും എന്റെ മെയ്യ് തൊടരുത് എന്ന് പൊന്നമ്മ അവസാനമായി പറയുന്നു. പൂമാതെ കൈതയോലയെടുക്കാതെ മടങ്ങി. ഉറക്കം വരാതെ അവൾ പായിൽ കിടന്നുരുണ്ടു.[14]

പ്രതികാരത്തിനായുള്ള അന്വേഷണം

നാടുവാഴിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പൊന്നമ്മ പൊതുധാരിൽ നിന്നും ബഹിഷ്കൃതയായി.

പുലവക്കുടിക്കാരു കൊയ്ത്തിനു വിളിച്ചില്ല. ജന്മപ്പതം കിട്ടിയില്ല. നാടുവാഴിയുടെ തിരുനാളിനു ചോറുകിട്ടിയില്ല. പൂമാതയുടെ അവകാശങ്ങൾ ഓരോന്നായി ഇല്ലാതായി. താളും തകരയും ഭക്ഷിച്ച്, കതിരു പറിച്ച്, പച്ചവെള്ളം കുടിച്ച്, പരലിനെയും ഞണ്ടിനെയും തിന്ന്, പട്ടിണി കിടന്നു. ഉടുതുണിക്ക് മറുതുണിയില്ല. പൊന്നമ്മ ആരോടും ഒരു പരാതിയും പറഞ്ഞില്ല.

---

13 ഒതേനനും മണലൂരെ കുമ്പയും, ഡോ.കെ.ശ്രീകുമാർ, സമ്പാ., വടക്കൻപാട്ടുകൾ, സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2013, പു.710

14 പൂമാതെ പൊന്നമ്മ, ഡോ.കെ. ശ്രീകുമാർ, സമ്പാ., വടക്കൻപാട്ടുകൾ, സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ,2013, പു.1093.

പ്രകൃതി മാറുന്നു; അനുഭവങ്ങളും

മകരം മാറി. മഴപോയി. വെയിൽ വീണ് കുളം വറ്റി, തോടുവറ്റി. പുഞ്ചയും നഞ്ചയും കരിഞ്ഞു. വള്ളിയും വാഴയും ഉണങ്ങി. ഇളനീർ വാടിവീണു.വരൾച്ച കാരണം കിഴക്കൻമലയിലെ കാലിക്കാർ കാലികളുമായി കടലുംകര നാട്ടിലെത്തി അവർ പാടത്തു കുറ്റിയടിച്ച് കാലികളെ കെട്ടി. അവർക്ക് പുലവർ കൂട്ട, മുറം, കൈതോലപ്പായ്, പുഴമീൻ എന്നിവ നൽകി. അവർ എല്ലാവരോടും തമാശപറഞ്ഞു. പുലുവത്തികൾ രസിച്ചു; ചിരിച്ചു.

നാടുവാഴി കാര്യസ്ഥനെ വിളിച്ച്, പൊന്നമ്മയുടെ മാടത്തിൽ കാലിക്കാർ അന്തിയുറങ്ങിയോയെന്ന് അന്വേഷിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. ഇല്ലെന്നു കാര്യസ്ഥൻ മറുപടിനൽകി. തുടർന്ന് നാടുവാഴി ആയിത്തിര പുലുവത്തിയോട് തന്നെക്കാണാൻ വരാൻപറഞ്ഞു. അവളോട് പൂമാതെയെപ്പറ്റി ഒരു പുളം പറയാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തെക്കൻമലയിലെ കാലിക്കാർ പുഞ്ചനടക്കലെ മാടത്തിൽ മാതെയോട് കളിചിരി നടത്തി അന്തിക്ക് കൂടി ഇതായിരുന്നു നാടുവാഴി ആവശ്യപ്പെട്ട പുളം.

ആയിത്തിര എതിർത്തു. ഇല്ലാത്ത മാച്ചിത്തം ദൈവം പൊറുക്കില്ല. തുടർന്ന് നാടുവാഴി പ്രലോഭനത്തിന്റെ മാർഗം തേടി. പൊന്നു നൽകാമെന്നു പറയുകയും തന്റെ തോളിലെ നേര്യത് അവൾക്കു സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൾക്കു സന്തോഷമായി. പൊന്നമ്മയുടെ മാച്ചിത്തം 21 കുടിക്കാരോടും അവൾ പറഞ്ഞു. ആയിത്തിര-ആഴിത്തിരയാണ് കടൽത്തിര ആഞ്ഞടിക്കുമ്പോൾ കൊണ്ടു വരുന്ന ദുരന്തം. പൊന്നമ്മയുടെ സ്വഭാവത്തിനു വിരുദ്ധമായി അവൾ പ്രലോഭനമെന്ന രണ്ടാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ നാടുവാഴിക്കു കീഴടങ്ങി.

താൻ മാച്ചിത്തം ചെയ്തില്ലെന്ന് തന്റെ മാടത്തിനെയും പുഞ്ചക്കണ്ടത്തിനെയും മലങ്കാരി ദൈവത്തിനെയും പിടിച്ചവൾ ആണയിട്ടു.

കൊല്ലാൻ കൊതിയിങ്ങക്കുണ്ടെങ്കില്

കൊന്നോളിൻ മാച്ചിത്തം ചെല്ലുണ്ടാല്ലോ[15]

അവളുടെ ഉറപ്പുകൾ ആരും മുഖവിലയ്ക്കെടുക്കില്ല. പുലുവർ അവളുടെ മാടത്തിന് കാവൽനിന്നു. നാടുവാഴികളും പതിനായിരം നായന്മാരും വെള്ളിയാഴ്ച മാടപ്പറമ്പിലെത്തി, പൊന്നമ്മയുടെ മാച്ചിത്തം വിചാരണ ചെയ്യാൻ. നാടുവാഴി ചോദിച്ചു : "കുറ്റം ചെയ്തോ?"

15. Ibid, P.1098.

പുഞ്ചക്കണ്ടം, ഉടയോൻ, മാടം തുക്കാൽ തുടങ്ങി അവൾക്കറിയുന്ന എല്ലാ പ്രിയപ്പെട്ടതിനെയുംപിടിച്ച് ആണയിട്ട് പൊന്നമ്മ തന്റെ നിരപരാധിത്വം കരഞ്ഞുകൊണ്ട് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ആയിത്തിര അവൾക്കെതിരെ കള്ളസാക്ഷി പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ പൊന്നമ്മയുടെ മാച്ചിത്തത്തിന വിധിയായി:

മുക്കുറ്റി മുക്കണ്ണൻ പന്തംകൊണ്ട്
തലയും മുലയും കരിക്കവേണം
തുടിയടിച്ചും കഥ കേൾപ്പിക്കണം[16]

വിധി നടപ്പാക്കി. തലക്കും മുലക്കും തീവെച്ചു. മുടി കരിഞ്ഞമണം. മാറത്തെ തോലു പൊളിഞ്ഞു ചോരയൊലിച്ചു. മാടപ്പറമ്പുപോലും ചുവന്നു. ദൈവമുണ്ടാകുന്നത്

മൂഗീയമായ പീഡനം സഹിക്കാൻ കഴിയാഞ്ഞ് പൊന്നമ്മ പിടഞ്ഞു. അവളിലെ പ്രതികാരബോധം ഉണർന്നു. നാടുവാഴിയെ നോക്കി അവൾ അട്ടഹസിച്ചു.

കടലു കരവാണ നാടുവാഴിച്ചേ
ഇനിയെന്തു വേണം
എന്നെച്ചുടുവെയിൽ കാണുന്നേരം
നെഞ്ചു കരിമ്പാട കത്തുന്നുണ്ടോ?[17]

തന്റെ ശരീരത്തെക്കൊതിച്ച് അതു ലഭിക്കാത്തതിനാൽ അപമാനിച്ച് നശിപ്പിക്കാൻ നോക്കുന്ന നാടുവാഴിയുടെ അധമകാമനയെ ക്രൂരമായി പരിഹസിക്കുകയാണ് പൊന്നമ്മ. ചോര ഇറ്റുവീഴുന്ന ശരീരം കണ്ട് നാടുവാഴിയുടെ കാമനയ്ക്ക തീപിടിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന അവളുടെ ചോദ്യം അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തുളഞ്ഞുകയറി. തുടർന്ന് അവൾ ആയിത്തിരയോട് പറഞ്ഞു.

കൈതക്കുട്ടി ആയിത്തിര കൂത്താടിച്ചി
കണ്ടു തെളിഞ്ഞോ നീ കൂത്താടിച്ചി
പേയായി പകരം ഞാൻ നിന്നോളാല്ലോ[18]

മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് തന്നെയും തന്റെ മാനത്തെയും ചവിട്ടിമെതിച്ചവരോട് പേയായി വന്നു പകരം വീട്ടുമെന്ന അറിയിപ്പ് പൊന്നമ്മ നൽകുന്നു. അതുകേട്ട് ആയിത്തിര ഭയന്നു വിറച്ചു. പേയും പിശാചും അക്കാലത്തെ സമൂഹത്തെ ഭയപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ശക്തികളായിരുന്നു. മന്ത്രവാദത്തിലും

16 Ibid,P.1097.

17. Ibid, P.1100

18. Ibid.

ആഭിചാരത്തിലും ഭ്രതപ്രേതപിശാചാദികളിലും ഉള്ള വിശ്വാസമാണ് വടക്കൻപാട്ടു കുട്ടായ്മയുടെ സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാനവശങ്ങളിലൊന്ന്.[19]

ഇത്രയുമായപ്പോൾ ആയിത്തിര സത്യം പറഞ്ഞു. താൻ മാച്ചിത്തം കണ്ടില്ലെന്നും നാടുവാഴിയുടെ കല്പനപ്രകാരമാണ് പൂളം പറഞ്ഞതെന്നും അവൾ സമ്മതിച്ചു. കുപിതരായ പുലുവർ ആയിത്തിരയെ കുത്തിച്ചതച്ചു. പൂമാതെയെ വാരിയെടുത്തു കമ്പയം മാറ്റി വാരാളിപ്പട്ടു പുതപ്പിച്ചു. മടിയിൽ കിടത്തി മലങ്കാളി ദൈവത്തെ കരഞ്ഞു വിളിച്ചു. തങ്ങളുടെ തെറ്റു പൊറുക്കാൻ.

നാടുവാഴിയോട് പൊന്നമ്മ ചീറി
അയ്യോ കരിങ്കണ്ണാ നാടുവാഴിച്ചേ
കത്തിയ തലകൊണ്ടും പൂമുലകൊണ്ടും
കുത്താടാൻ പോരുന്നോ ചോരക്കണ്ണാ
മലനാട്ടിലാണ് പിറന്നെങ്കിലും
പെറ്റമ്മപറ്റുന്നോളാണെങ്കിലും
എന്നോടിന്നത്തരം ചെയ്യല്ലാല്ലോ.[20]

നാടുവാഴി തലതാഴ്ത്തിനിന്നു. അയാൾക്ക് മറുപടിയില്ലായിരുന്നു. ആളുകൾ നോക്കി നിൽക്കെ പൊന്നമ്മ കിണറിലേക്കെടുത്തു ചാടി. പുലുവർ കിണറിനു ചുറ്റും കൂടി നിന്ന് നെഞ്ചത്തടിച്ചു കരഞ്ഞു.

നാടുവാഴി പരാജിതനായി തന്റെ കോവിലകത്തെത്തുമ്പോൾ കോവിലകം കത്തിനശിച്ചതായി കാണുന്നു. അത് പൊന്നമ്മയുടെ ശാപം മൂലമെന്ന് ആളുകൾ ഉറച്ചുവിശ്വസിച്ചു. അങ്ങനെ പൊന്നമ്മയെന്ന ദൈവമുണ്ടായി. പുലുവർക്ക് സ്വന്തമായൊരു സ്ത്രീദൈവത്തെ കിട്ടി.

ചരിത്രവിചാരം

വടക്കൻപാട്ടുകളിലെ മിക്ക സ്ത്രീകളെയും അവതരിപ്പിക്കുന്നത് പുരുഷന്മാരുടെ ഉപഭോഗവസ്തു എന്നനിലയ്ക്കാണ്. ഊഴംവഴങ്ങൽ എന്ന താല്ക്കാലികബന്ധത്തിലൂടെ അനേകം സ്ത്രീകളെ പ്രാപിക്കുന്ന ഒതേനനെക്കുറിച്ച് നിരവധി പാട്ടുകളുണ്ട്.

19. എം.ആർ. രാഘവവാരിയർ, വടക്കൻ പാട്ടുകളുടെ പണിയാല, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, 2005, പു.70.

20. പൂമാതൈ പൊന്നമ്മ, ഡോ.കെ. ശ്രീകുമാർ, സമ്പാ., വടക്കൻപാട്ടുകൾ, സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2013, പു.1101.

ഒന്നിങ്ങു കേൾക്കണം പെറ്റോരമ്മേ
ഞാനിന്നടക്കാത്ത പെണ്ണുമില്ല

ഞാനിന്നു കേൾക്കാത്ത വീടുമില്ല.[21] എന്ന് ഒതേനൻ അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ട്. ചിലരുമായി അയാൾ അവരുടെ സമ്മതത്തോടെ ഊഴം വഴങ്ങുമ്പോൾ മറ്റു ചിലരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയും ചതിയിൽപ്പെടുത്തിയുമാണ് അയാൾ കീഴടക്കുന്നത്. ചില സ്ത്രീകളാകട്ടെ പണത്തിലുള്ള കൊതിമൂത്ത് ജാതിഭ്രഷ്ടുപോലും മറക്കുന്നത് അപൂർവ്വം പാട്ടുകളിൽ ദൃശ്യമാണ്. ഒതേനനും 500 പൊൻപണം നൽകാൻ തയ്യാറായ പുലയനുമായി ഊഴം വഴങ്ങാൻ തയ്യാറായ ചീരുവിന്റെ കഥ പറയുന്നുണ്ട്. അധികാരത്തിനും പണത്തിനുമായി വഴങ്ങുന്ന സാധാരണ സ്ത്രീകളുടെ കാഴ്ചയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ് പൂമാതെ പൊന്നമ്മയുടെ കഥ.

വടക്കൻപാട്ടുകൾ രൂപംകൊള്ളുന്ന കാലത്തെ സാമൂഹികചുറ്റുപാടിൽ അധികാരരൂപമായി മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന നാടുവാഴിയോട് നേർനിന്ന് സംസാരിക്കാൻപോലും കഴിയാത്ത അടിയാളവർഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധി, ഉപരിവർഗസ്ത്രീകൾപോലും അക്കാലത്തു കാണിക്കാത്ത സദാചാരബോധം പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണ്. മാത്രമല്ല തന്നെക്കാൾ എത്രയോ ഉയരെ നിൽക്കുന്ന നാടുവാഴിയോട് യുക്തിഭദ്രമായ തർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നുമുണ്ട്, അവൾ. ഇത്തരത്തിലുള്ള യുക്തിബോധം വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ അപൂർവ്വമായിമാത്രം കാണുന്നതാണ്. നാടുവാഴിയിൽ തന്ത്രപൂർവ്വം സദാചാരബോധം ഉണർത്തുവാൻ പൊന്നമ്മ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ജാതിക്കപ്പുറമായി കാമനതേടുന്ന നാടുവാഴി, പൊന്നമ്മയ്ക്ക് മാച്ചിത്തം കല്പിച്ച് അവളെ ഇല്ലാതാക്കാൻ അവളുടെ അതേ ജാതിയിൽപ്പെട്ട ആയിത്തിരയെ ഏർപ്പാടാക്കുന്നു. വിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു സ്ത്രീമുഖങ്ങളെ ഇവിടെ നമുക്കു കാണാം.

ഒന്ന് - പ്രലോഭനങ്ങളിലും ഭീഷണിയിലും വഴങ്ങാത്തവൾ
രണ്ട്- പ്രലോഭനത്തിൽ വീഴുന്നവൾ

ഒരു പക്ഷേ, ഈ കഥയിൽ നടക്കുന്നത് അക്കാലത്തെ സമൂഹത്തിൽ സംഭവിച്ചിരിക്കാവുന്ന ഒന്നാകാം. പല വടക്കൻപാട്ടുകളിലും തങ്ങൾക്കു കീഴടങ്ങാത്തവരെ പുലയരെകൊണ്ട് തൊടീച്ച് ജാതിഭ്രഷ്ടരാക്കുന്ന കാഴ്ചകാണാം.

---

21. ഒതേനനും പഴകുലോം കന്നിയും, ഡോ.കെ. ശ്രീകുമാർ, സമ്പാ., വടക്കൻപാട്ടുകൾ, സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2013, പു.832.

'ഒതേനനും മണലൂരെ കുമ്പയും' എന്ന പാട്ടിൽ കക്കാട്ടു കുറ്റേരിന മ്പ്യാർ കണ്ടു മോഹിച്ച കുമ്പയെ അയാൾക്കു വഴങ്ങാൻ തയ്യാറല്ലാത്ത തിനാൽ പുലയനെക്കൊണ്ടു തൊടീച്ച് ജാതി ഭ്രഷ്ടയാക്കുന്നുണ്ട്.[22] നാ ടുവാഴിയാകട്ടെ, പൊന്നമ്മയ്ക്കെതിരെ 'മാച്ചിത്തം' ഉയർത്തിക്കാണിക്കു കയും അവളുടെ സമുദായക്കാരെക്കൊണ്ടുതന്നെ അവൾക്കെതിരെ നട പടിയെടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭരണാധികാരിയായതുകൊണ്ടു നേരി ട്ട് ആരോപണമുന്നയിക്കാനാകാത്തതുകൊണ്ട് അയാൾ ചതിയിലൂടെ യാണ് പൊന്നമ്മയെ കീഴടക്കുന്നത്.

വടക്കൻപാട്ടുകളിൽ പുരുഷന്മാർക്ക് ഒരു തരത്തിലും വേണ്ടാത്ത സദാചാരം സ്ത്രീകളിൽ അടിച്ചേല്പിക്കുന്നതാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. പൊന്നമ്മയെ അതിക്രൂരമായി നശിപ്പിക്കാൻ നാടുവാഴിക്കു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ തമ്പുരാക്കന്മാർക്കു കീഴാളരെ പീഡിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു സാമുദായികസംവിധാനത്തിൽ കാമേച്ഛയ്ക്കു വഴങ്ങാതെ രക്തസാക്ഷി ത്വം വരിക്കുകയാണ് പൊന്നമ്മ ചെയ്യുന്നത്.[23]

ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ തങ്ങൾക്ക് ഭീഷണിയല്ലാതിരുന്ന പൊന്നമ്മ മരണശേഷം അവർക്ക് പേടിസ്വപ്നമായി. പേയായി വന്ന് തങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുമെന്ന് അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യചുറ്റുപാടുകളിൽ അവർ വി ശ്വസിച്ചു. മരണത്തെ സ്വയംവരിച്ച പൊന്നമ്മ അങ്ങനെ വിശുദ്ധയാ യി, ദൈവമായി. നിറപറവെച്ച് ദീപം വെച്ച് താലത്തിൽ കണ്ണാടിച്ചെ പ്പുവെച്ച് അരി നുരിച്ച് ദീപം വണങ്ങി പാട്ടു പാടിയാൽ:

പൂവിനുമണവും തേനുമുണ്ടാകും
ഏക്കം കുരമാറും വീക്കം മാറും
മാരനില്ലാമങ്കയ്ക്കു മാരനുണ്ടാകും
അറ്റ തറവാട്ടിൽ പെണ്ണുണ്ടാകും
കണ്ണിൽ കണ്ണീരും മാറിൽ ചോരയും നിറയും
വെങ്കത്തുപ്പാറയും അലിഞ്ഞുപോകും.[24]

പൂമാതെയുടെ ശാപമോ അതോ പുലുവരുടെ രോഷമോ എന്തായാലും നാടുവാഴിയുടെ അധികാരരൂപമായ കോവിലകം കത്തിനശിക്കുകയും

22 ഒതേനനും മണലൂരെ കുമ്പയും, ഡോ.കെ.ശ്രീകുമാർ, സമ്പാ., വടക്കൻ പാട്ടുകൾ, സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2013.

23 ടി.കെ.അനിൽകുമാർ, മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ കീഴാളപരിപ്രേക്ഷ്യം, സാഹിത്യ അക്കാദമി തൃശ്ശൂർ, 2004, പു.31.

24 പൂമാതെ പൊന്നമ്മ, ഡോ.കെ.ശ്രീകുമാർ, സമ്പാ., വടക്കൻപാട്ടുകൾ, സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ,2013, പു.1086.

അയാൾ അവിടെ നിന്നും ബഹിഷ്കൃതനാകുകയും ചെയ്യുന്നു, പാട്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ.

പൂമാതൈ പൊന്നമ്മ എന്ന പുലയത്തിപ്പെണ്ണിന്റെ സദാചാരബോധത്തിന്റെ വാചാലമായ ആവിഷ്കാരമായി മാറുന്ന ഈ പാട്ട് കീഴാളരുടെ കരുത്തിന്റെയും പ്രതിരോധത്തിന്റെയും ചിഹ്നമായി നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും.[25] അതുമാത്രമല്ല ചരിത്രപരമായി നോക്കുമ്പോൾ ഇത്തരം പാട്ടുകൾക്ക് ഭാവനകൾക്കപ്പുറം പ്രാധാന്യവുമുണ്ട്.

25 ടി.കെ. അനിൽകുമാർ, മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ കീഴാളപരിപ്രേക്ഷ്യം, സാഹിത്യ അക്കാദമി തൃശ്ശൂർ, 2004, പു.30.